

Svetová sci-fi senzácia! Fascinujúci ponor do desivej budúcnosti

RAY NAYLER

HORA V MORI

Ljndeni

Hora v mori

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ray Nayler

Hora v mori – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

HORA V MORI

RAY NAYLER

**HORA
V
MORI**

Z angličtiny přeložil
Michal Jedinák

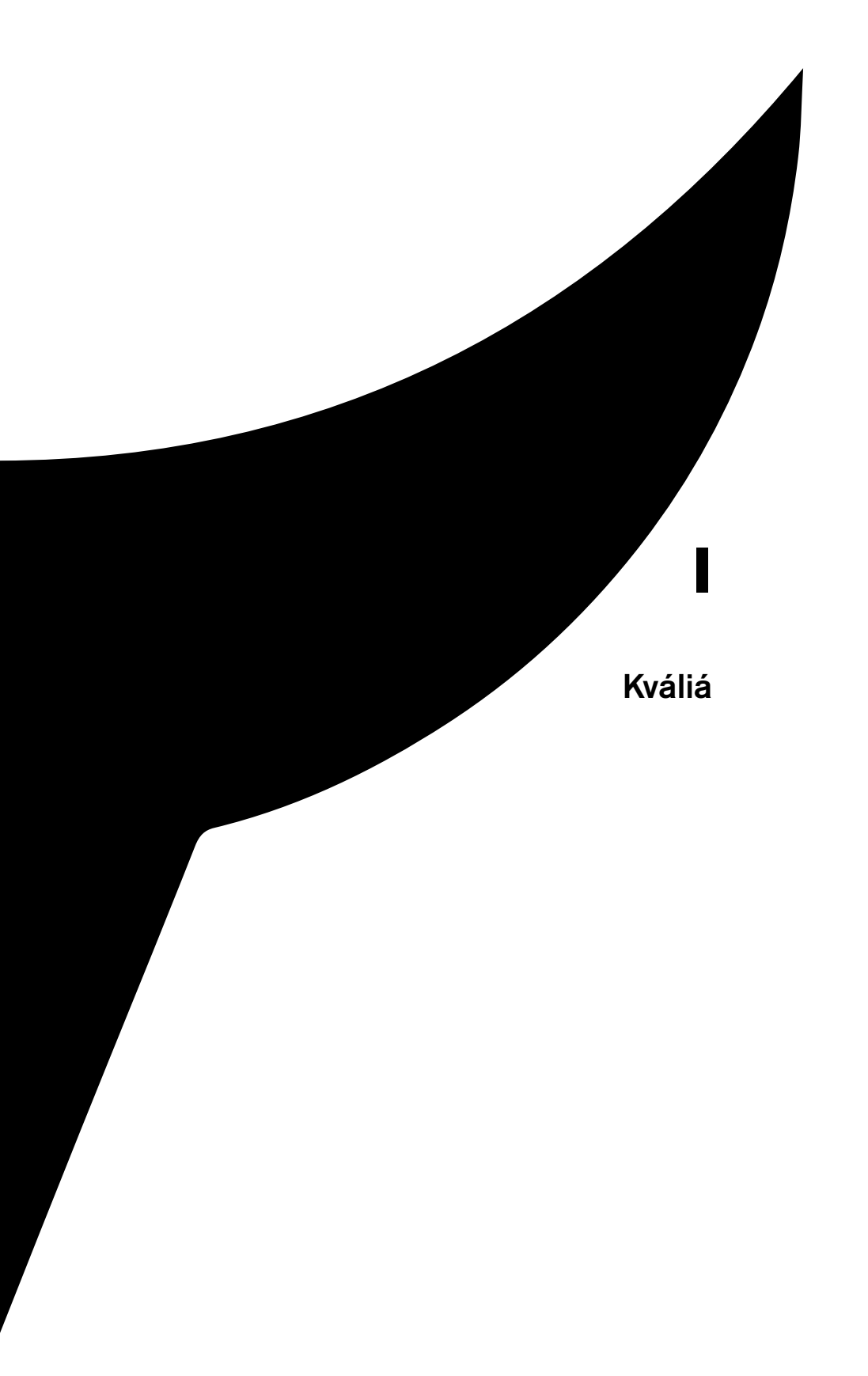
Ljndeni

Pre Anyu a Lydiu

I

Kvália

Živé nervové sústavy nepoznajú ticho. Cez naše neuróny v každom okamihu existencie prúdi elektrická symfónia komunikácie. Sme na ňu stavaní.

Iba smrť prináša ticho.

– Ha Nguyenová, PhD., *Ako myslia oceány*

Noc. Tretí obvod Hočiminovej autonómnej obchodnej zóny.

Z plastovej markízy kaviarne sa lial dážď. Pod ňou sa uprostred kuchynských výparov a ľudskej vravy prepletala po medzi stoly obsluha s miskami horúcej polievky, pohármi ľadovej kávy a fľašami piva.

Za závojom dažďa sa mihali elektrické skútre ako svetielkujúce ryby.

Na ryby radšej nemysli.

Lawrence upriamil pozornosť na ženu oproti sebe, ktorá si otierala paličky o mesiačik limetky. Farebný odlesk maskovacieho štítu pred jej tvárou sa mihotal a menil tvar.

Ako niečo pod vodou...

Lawrence si zaboril nechty do dlane. „Prepáčte, nemá to iný režim?“

Žena upravila maskovací štít. Odlesk sa ustálil na nevýraznej napodobenine ženskej tváre. Lawrence pod ňou rozoznával nezreteľný obrys jej skutočných črt, akoby plávali pod hladinou.

Akoby plávali...

„Toto nastavenie zvyčajne nepoužívam.“ Oscilácie štítu premenili jej hlas na monotónny. „Tváre pôsobia neprirodzene. Väčšina ľudí uprednostňuje farebné škrvny.“

Zdvihla k ústam paličky. Rezance prenikli cez nepravidelne blikajúci povrch digitálnych pier. Za nimi uvidel náznak skutočných pier a zubov.

Nepozerať sa na ňu. Hovor. „Takže môj príbeh. Preto sme tu. Na súostrovie som pricestoval pred desiatimi... nie, jedenástimi rokmi. Predtým som pracoval v potápačskom centre v Nha Trangu. Na Con Dao boli v čase môjho príchodu iba dve predajne pre potápačov – jedna pri luxusnom hoteli pre západniarov, druhej, menšej, sa veľmi nedarilo. Vykúpil som ju. Za pár šúp. Con Dao bolo ospalé miesto s nízkou hustotou obyvateľstva a takmer bez turistov. Miestni verili, že tam straší.“

„Straší?“

„Kedysi tam stálo väzenie. Na cintorínoch ležia generácie disidentov umučených na smrť tou či onou vládou. Zlé miesto na podnikanie? Možno. Ale dosť dobré, ak ste chceli viesť nenáročný život. Malo, pravdaže, svoje nevýhody – a nie málo. Formálne patrilo celé súostrovie – súš aj voda – pod Globálny chránený park. Nesmeli sa v ňom loviť ryby a nemohlo sa tam poľovať. Raz za rok prišli ľudia z kontrolného orgánu OSN a spísali správu o jeho stave. V skutočnosti sa tam neustále premávali rybárske lode. Vlečné siete sa zachytávali na útesoch, na lov používali kyanid aj dynamit. Správcovia rezervácie boli do jedného skorumpovaní. Pri ich platoch sa tomu ani nedalo čudovať. Predávali korytnačie vajcia, endemické ryby, skrátka všetko, čo sa im dostalo pod ruku. Miestni obyvatelia s nimi spolupracovali – harpúnovali ryby a zbierali mäkkýše. Môj pomocník Son sa potápal bez dýchacieho prístroja.“

„Kde je teraz?“

„Povedal som vám, že neviem. Po evakuácii sme stratili kontakt.“

„V deň incidentu bol s vami na lodi?“

„Áno, práve som sa k tomu dostával.“ *Skôr si sa tomu vyhýbal.*

„Vrak je šesťdesiatmetrová thajská nákladná loď s oceľovým trupom. Potopila sa koncom dvadsiateho storočia. Ide o jediný vrak

vo Vietname dostupný pre potápačov. Leží iba dvadsať metrov pod hladinou, ale podmienky sú zvyčajne zlé: silné prúdy a zlá viditeľnosť. Potápanie je vhodné iba pre záchranárov, ktorí vedia, čo robia. Na Con Dao takých veľa nenájdete, preto sme pri vraci niekoľko rokov neboli. Ponorili sme sa ráno, mimo sezóny. Viditeľnosť bola mizerná, zhruba dva metre, ale chlapík chcel zísť k lodi. Skočili sme do vody a zamierili ku dnu. Sprevádzal som ho iba ja.“

Lawrence sa odmlčal. „Trochu to dramtizujem, ale v skutočnosti na tom nič dramatické nebolo. Bežná rutina. Narážali do nás kalmáre a kobie. Viditeľnosť bola pod psa. Kúsok od vraku som sa rozhodol ponor odvolať, ale keď som sa obrátil, chlap bol preč. Nie je na tom nič čudné, pri slabej viditeľnosti k tomu dochádza často. Dôležité je zostať na mieste. Keby ste sa ich vybrali hľadať, ľahko stratíte orientáciu.“

Lenže po piatich minútach ma premohli obavy. Vracal som sa popri zábradlí potopenej lode. V duchu som si opakoval, že vedel, čo robí. Nevplával by do vraku bezo mňa. Žeby sa mu pokazil výstroj? Alebo si pomyslel, že sa vynorí?

Vynoril som sa a čakal som, že ho nájdem na hladine. Zakričal som na Sona na lodi, zisťoval som, či ho videl. Nič. Znova som sa potopil.

Chytala ma panika. Podmienky dolu sa zhoršovali, z mútnej vody sa vynárali tmavé obrysy. Pred zrakom mi krúžili ryby. Napokon som vplával do vraku. Inde byť nemohol. Našiel som ho pomerne rýchlo. Nedostal sa ďaleko: telo mal zakliesnené pod lávkou v hlavnej časti nákladného priestoru. Na spánku mu zivala rana, ryby si už z neho odnášali kúsky mäsa.

Vytiahol som ho na povrch. Son trval na resuscitácii, ale ja som vedel, že muž je mŕtvy. Bolo po ňom, už keď som ho našiel.“

„Ako podľa vás zomrel?“

„Rana ho nezabila – bola iba povrchová. Utopil sa, lebo mu niečo ukradlo regulátor, masku, tlakovú fľašu, skrátka všetko.“

Keď prišiel o výstroj, pravdepodobne si v panike udrel hlavu a stratil vedomie. Bez masky a regulátora by dlho neprežil.“

„A čo jeho regulátor, tlaková fľaša a maska? Našli ste ich?“

Bezvýrazná tvár ako rozmazaná fotografia a monotónnosť upraveného hlasu vrátili Lawrencea na ostrov. Dookola opakoval svoj príbeh: správcom rezervácie, polícii, reportérom. Čelil obvineniam, nedôvere a napokon ľahostajnosti.

„Nikdy sa nenašli.“

„Ale vrak ste prehľadali.“

„Nie. Klamal som.“

„Nepovedali ste pravdu?“

„Nemohol som sa vrátiť dole. Polícii som povedal, že jeho výstroj sme hľadali, prezreli sme celý vrak, ale... Nešiel som spať. Báľ som sa. Dôsledné pátranie nikdy neprebehlo.“

Žena sa zháčila. „Rozumiem. Čo ste urobili potom?“

„Konkurenčné centrum využilo smrť na odlákanie mojich zákazníkov. Obchod upadal. Ale napokon na tom nezáležalo. Tri mesiace po incidente sa začala evakuácia. Mimochodom, som rád, že ste kúpili ostrov. Teraz mám aspoň istotu, že bude chránený. Na Con Dao som poznal každý centimeter – každý koralový útes, ktorý zničili, každú načierno ulovenú rybu. Takto je to lepšie. Všetkých odtiaľ vyžeňte a uzavrite celé súostrovie. Strážte ho. Je to jediný spôsob ochrany. Bol som medzi prvými, ktorí prijali vašu ponuku a odišli. Dostal som štedrú kompenzáciu a nový začiatok. Možno som mal šťastie.“

Možno. Po ceste v daždi z kaviarne si tým však Lawrence nebol celkom istý. Tamarindy šumeli vo vetre. Pláštenku mal na boku roztrhnutú, cítil, ako sa mu na oblečení rozširuje vlhký flak a chladí ho na koži.

„Čo ste videli?“ Všetci mu kládli tú istú otázku – správcovia, polícia aj reportéri. *Čo ste videli?*

Nič. Nevidel vôbec nič. No nemohol sa zbaviť pocitu, že niečo videlo jeho.

Ten pocit ho všade sprevádzal. Súostrovie opustil bez námietok. Lenže odísť nestačilo. Pocit sa vrátil, kedykoľvek myslel na oceán.

Con Dao bol jeho domov – prvý v živote. Incident na lodi ho oň pripravil. To bol príbeh, ktorý chcel vyrozprávať. Lenže žena z DIANIMY by mu aj tak nerozumela.

Bola vlastne z DIANIMY? Ani raz to nepovedala.

Nezáležalo na tom. Možno bola z DIANIMY, možno z konkurenčnej spoločnosti. V autonómnej obchodnej zóne sa to hemžilo korporačnými špiónmi a medzinárodnými sprisahaniami.

Pred týždňom zašiel do Vung Tau k oceánu. Vodu nevidel celé mesiace a povedal si, že je načase znova si zaplávať. Z mora vyšiel, skôr ako mu vlny siahali po pás, dal si drink v plážovom bare, vrátil sa do izby a predčasne sa odhlásil z hotela.

Nikdy viac sa nebude potápať.

Vrátil sa do malého bytu v treťom obvode, odkiaľ bude sledovať, ako sa „štedrá kompenzácia“ od spoločnosti DIANIMA neustále zmenšuje, zatiaľ čo mu budúcnosť uniká pomedzi prsty.

Dva bloky od kaviarne ho zovreli kŕče a Lawrence sa zvalil na chodník. Zastal pri ňom skúter. Dotkli sa ho cudzie ruky. Ženský hlas sa opýtal: „Ste v poriadku, pane?“

Videl rozmazane, svet sa mu pred očami zúžil na dažďové reťaze. „Zavolajte pomoc. Prosím.“ Potom uvidel v ruke ženy injektor.

Na ceste sa mihali skútre, jazdcov aj motorky zakrývali pláštenky. Lawrenceovi padal do otvorených očí dážď.

Znova bol pri vraku. Z kalnej vody sa vynárali obrisy... rozmazané tvary, ktoré sa v jeho mysli menili na čosi iné...

Vyšli sme z oceánu a žijeme iba vďaka tomu, že
v sebe nosíme slanú vodu – v krvi aj v bunkách.
Náš skutočný domov je more. Preto nás pobrežie
tak upokojuje: stojíme na mieste, kde sa lámu
vlny, ako vyhnanci, ktorí sa vracajú domov.

– Ha Nguyenová, PhD., *Ako myslia oceány*

2

Kužele pristávacích svetiel vrtuľového dronu sa zarezávali do šikmého dažďa a kĺzali po sčerenej morskej hladine. Prehrýzli sa cez pás mangrovníkov a zaplavili asfaltový povrch letiska.

Zem bola úplne tmavá. Zvyšky naklonenej pristávacej dráhy zaberali väčšinu úzkeho pásu ostrova. Kruh pristávacej plochy pre vrtuľníky vyzeral ako bledá šmuha. Líniu stromov lemovali prastaré hnijúce lietadlá. Plastový obklad steny hlavného terminálu sa zlúpал ako šupiny z mŕtvej ryby.

Hexakoptéra sa naklonila na záverečný zostup. Zvrtla sa a s myknutím pristála, ľahostajná k ľudskému pohodliu, ale efektívna. Rotory zastali. Dvere sa otvorili ako krídla.

Ha začula kakofóniu hmyzu v džungli a pokrikovanie makakov. Vietor šibal dážď do kabíny. Z úložného priestoru vytiahla svoju výbavu. Motory s praskaním chladli.

Medzi stromami žiarila nevýrazná aureola reflektorov: jej privítací výbor. Svetlá na drone zhasli. Ha rozoznala mesiac v splne, napoly zakrytý cirusmi. Kumuly viseli nízko nad ostrovom a polievali tropické lesy.

Ha sa nadýchla, zažmurkala, aby sa jej oči prispôsobili tme. Vysielačka v hexakoptére zaškrečala: „Pozemný transport je na ceste. Odstúpte od hexakoptéry.“